

JÉZUS KÉSŐBBI FELNŐTTKORI ÉLETE

JÉZUS teljesen és véglegesen elszakadt a názáreti család otthoni ügyeinek intézésétől és a családtagok közvetlen irányítási feladataitól. Egészen a megkeresztelkedéséig továbbra is hozzájárult a családi költségek fedezéséhez és személyesen is különös gondot fordított minden öccse és húga szellemi jólétének biztosítására. És mindig is készen állt, hogy megtegyen minden emberileg lehető a megözvegyült anyjának jóléte és boldogsága érdekében.

² Az Ember Fia mostanra már megtett minden előkészületet arra, hogy véglegesen is elszakadjon a názáreti háztól; és ez nem ment könnyen. Jézus természetes módon szerette a rokonait; szerette a családját, és e természetes vonzalmat mérhetetlenül felerősítette az irántuk való rendkívüli odaadás. Minél nagyobb mértékben adjuk át magunkat a társainknak, annál jobban megszeretjük őket; és mivel Jézus oly nagy mértékben adta át magát a családjának, erős és tiszteletteljes odaadással szerette őket.

³ Lassan az egész család ráébredt, hogy Jézus elhagyni készül őket. A közelgő elválás miatti szomorúságot nem enyhítette más, mint a tervezett elindulására őket felkészítő fokozatos módszer. Több mint négy éven keresztül érezhették, hogy Jézus e későbbi elválást tervezi.

1. A HUSZONHETEDIK ÉV (KR.U. 21)

¹ Ennek az évnek, vagyis Kr.u. 21-nek a januárjában egy esős vasárnap reggelen Jézus minden formáság nélkül vett búcsút a családjától, csak annyit mondva magyarázatul, hogy a Tibériáson túlra megy, onnan pedig a Galileai-tó más városaiba látogat el. És így hagyta el őket, és soha többé nem lett e háztartás állandó tagja.

² Egy hetet töltött Tibériásban, abban az új városban, mely rövidesen követte Szeforiszt Galilea fővárosának rangjában; és mivel a város nemigen keltette fel az érdeklődését, továbbment Magadánon és Betszaidán keresztül Kapernaumba, ahol előidőzött, hogy meglátogassa apja barátját, Zebedeust. Zebedeus fiai halászok voltak; ő maga pedig hajóépítő. A názáreti Jézus szakértője volt mind a tervezésnek, mind az építésnek; mestere volt a famegmunkálásnak; és Zebedeusnak már régóta tudomása volt a názáreti mesterember szakértelméről. Zebedeus már régóta gondolkodott azon, hogy jobb hajókat építsen; most előadta a terveit Jézusnak és felkérte a nála vendégeskedő ácsot, hogy csatlakozzon a vállalkozásához, és Jézus késégesen bele is egyezett.

³ Jézus alig valamivel több mint egy évet dolgozott Zebedeussal, de ez idő alatt is egy új formájú hajót alkottak és teljesen új hajóépítési módszereket honosítottak meg. Jobb eljárásokkal és a deszkák gőzölésének sokkal fejlettebb módszereivel Jézus és Zebedeus igen kiváló hajófajtaikat kezdett építeni, mely bárkák a régebbi fajtákhoz képest messze biztonságosabb vitorlázást tettek lehetővé a tavon.

Zebedeusnak néhány éven át ezen újfajta hajók vízrebocsátásával több munkája akadt, mint amit az ő kis vállalkozása teljesíteni tudott; kevesebb mint öt esztendőn belül gyakorlatilag minden bárka a tavon Zebedeus kapernaumi műhelyében készült. Jézus nagy ismertségre tett szert a galileai halásznép körében, mint ezen új hajók tervezője.

⁴ Zebedeus viszonylag tehetős ember volt; a hajóépítő műhelye Kapernaumtól délre, a tónál állt, a lakóháza pedig közvetlenül a tóparton, a betszaidai halásztanya mellett volt. Jézus Zebedeus házában lakott az év folyamán, azután pedig Kapernaumban maradt. Sokáig dolgozott egyedül a világban, vagyis apa nélkül, és nagyon élvezte ezt az időszakot, amikor az apai társával dolgozhatott.

⁵ Zebedeus felesége, Szalómé, aki annak az Annásnak volt a rokona, aki egykor jeruzsálemi főpapként tevékenykedett és aki még mindig a szaduceus csoport legbefolyásosabbja volt, lévén, hogy a tisztségéből csak nyolc évvel korábban mozdították el. Szalóméból Jézus nagy tisztelője vált. Úgy szerette őt, ahogy a fiai, Jakabot, Jánost és Dávidot, a négy leánya pedig úgy tekintett Jézusra, mint a bátyjukra. Jézus gyakran ment halászni Jakabbal, Jánossal és Dáviddal, és a fiúk megállapíthatták, hogy Jézus tapasztalt halász és kiváló hajóépítő is egyben.

⁶ ¶ Az év folyamán Jézus minden hónapban küldött pénzt Jakabnak. Októberben visszatért Názáretbe Márta esküvőjére, és két évig nem is jelent meg újra Názáretben, amikor is röviddel Simon és Júdás kettős esküvője előtt érkezett meg.

⁷ ¶ Végig az év során Jézus hajókat épített és folytatta azon megfigyeléseit, hogy miként élnek az emberek a földön. Gyakran ellátogatott az átutazók pihenőhelyére is, mert Kapernaum éppen a Damaszkuszról dél felé tartó közvetlen útvonalra esett. Kapernaum erős római állomáshely volt, és a helyőrség parancsnoki tisztét egy Jahve-hívő nem-zsidó ember töltötte be, „egy vallásos ember”, ahogy a zsidók előszeretettel emlegették az ilyen áttérteket. E tiszt egy gazdag római családból származott, és egymaga vállalkozott arra, hogy egy csodálatos zsinagógát épít Kapernaumban, melyet röviddel azelőtt adott át a zsidóknak, hogy Jézus Zebedeushoz költözött. Jézus az évnek több mint a felében tartott istentiszteletet ebben az új zsinagógában, és az éppen arra járó átutazók némelyike felismerte benne a názáreti ácsot.

⁸ Amikor adófizetésre került sor, Jézus úgy vétette magát nyilvántartásba, mint „kapernaumi szakképzett kézműves”. Ettől a naptól fogva egészen a földi élete végéig kapernaumi lakosként ismerték. Sohasem igényelt bármilyen hivatalos lakosi besorolást, bár különböző okokból megengedte másoknak, hogy a lakóhelyeként Damaszkuszt, Betániát, Názáretet vagy éppen Alexandriát jelöljék meg.

⁹ A kapernaumi zsinagógában sok új könyvet talált a könyvtár tárolóiban, és hetente legalább öt estét a tüzetes

áttanulmányozásukkal töltött. Egy estét az idősebbekkel való társadalmi életnek szentelt, egy estét pedig a fiatalokkal töltött. Volt valami kecses és bátorító Jézus személyiségében, ami mindig megragadta a fiatalokat. Mindig felszabadultnak érezték magukat a jelenlétében. Az ő nagy titka, hogy olyan jól kijött velük, talán abban a kettős tényben állt, hogy mindig érdeklődést mutatott a dolgaik iránt, miközben csak ritkán adott tanácsokat úgy, hogy nem kértek tőle.

¹⁰ A Zebedeus család már-már imádta Jézust, és sohasem mulasztották el azokat a kérdezz-felelek vitákat, melyeket nap mint nap estebéd után vezetett, mielőtt elment volna a zsinagógába, hogy tanulmányozza a könyveket. A fiatal szomszédok is gyakran átjöttek ezen estebéd utáni ülésekre. E kis gyülekezeteket Jézus különféle és magas szintű oktatásban részesítette, éppen olyan színvonalúban, amilyet megérthettek. Elég fesztelenül beszélgetett velük, beszámolva nekik a politika, a társadalomtan, a tudomány és a bölcsélet terén vallott eszméiről és eszményképeiről, de sohasem mert ellentmondást nem tűrően nyilatkozni, ha csak nem vallási kérdésekről vitáztak — az embernek az Istenhez fűződő viszonyáról.

¹¹ Hetente egy alkalommal Jézus megbeszélést tartott a ház, a műhely, valamint a tóparti segítők teljes körével, mert Zebedeusnak számos alkalmazottja volt. És a munkások körében neveztek Jézust először „a Mesternek”. Mind szerették őt. Ő pedig szeretett Zebedeussal dolgozni Kapernaumban, de azért hiányoztak neki a názáreti ács-műhely mellett játszó gyerekek.

¹² Zebedeus fiai közül Jakab érdeklődött a legjobban Jézus mint tanító, mint bölcselő iránt. Jánost foglalkoztatták a legjobban az ő tanításai és a véleménye. Dávid tisztelte őt, mint mesterembert, de nem tulajdonított valami nagy fontosságot a vallási nézeteinek és bölcséleti tanításainak.

¹³ Szombatonként Júdás gyakran jött át, hogy meghallgassa Jézus beszédét a zsinagógában és egy időre ott is maradt vele. És minél többet látta a bátyját, Júdás annál inkább megbizonyosodott afelől, hogy Jézus igazán nagy ember.

¹⁴ ¶ Ebben az évben Jézus nagy előrelépést tett az emberi elméje feletti uralom tökéletesítése terén és új és magasabb szinteken létesített tudatos kapcsolatot a benne lakozó Gondolatigazítóval.

¹⁵ Ez volt a rendszeres életmódjának utolsó éve. Jézus soha többé nem töltött el egy teljes évet egy helyen vagy egy tevékenység mellett. A földi zarándoklatának napjai sebesen közeledtek. A megfeszített tevékenységének időszakai már nem a messze távoli jövőben vártak rá, de az ő egyszerű, ám erőteljesen tevékeny múltbeli élete és a még tartalmasabb és megerőltetőbb nyilvános segédkezése között most még ott volt néhány év, amikor sokféle utazhatott és igen sokféle dolgot tehetett. A teremtésrész emberként való felkészülésének véget kellett érnie még azelőtt, hogy megkezdte volna ama létpályáját, melyen az urantiai alászállása isteni és emberi-utáni szakaszainak tökéletessé lett Isten-embereként tanít és hirdeti az igazságot.

2. A HUSZONNYOLCADIK ÉV (KR.U. 22)

¹ KR.U. 22 márciusában Jézus búcsút vett Zebedeustól és Kapernaumtól. A jeruzsálemi kiadásainak fedezésére egy kisebb pénzösszeget kért. Mialatt Zebedeussal dolgozott, csak kisebb összegeket vett fel, melyet minden hónapban elküldött a názáreti családnak. Az egyik hónapban József jött el a pénzért Kapernaumba; a következőben Júdás jött át Kapernaumba, átvette Jézustól a pénzt, és elvitte Názáretbe. Júdás halásztanyája csak néhány kilométernyire délre volt Kapernaumtól.

² A Zebedeus családjától való elbúcsúzásakor Jézus beleegyezett abba, hogy Jeruzsálemben maradjon a páska-ünnep végéig, és mind megígérték, hogy jelen lesznek az eseményen. Még azt is megszervezték, hogy a páska-ünnepi estebédet együtt tartják meg. Mind sajnálták, hogy Jézus elmegy, különösen Zebedeus leányai.

³ ¶ Mielőtt elhagyta volna Kapernaumot, Jézus hosszan elbeszélgetett az újonnan talált barátjával és közeli társával, Zebedeus Jánossal. Elmondta Jánosnak, hogy azt tervezi, hogy nagyobb utazásokat tesz addig, amíg „eljön az én időm” és megkérte Jánost, hogy helyette küldjön pénzt a názáreti családnak minden hónapban, míg csak a neki járó pénzösszeg el nem fogy. És János ezt az ígéretet tette neki: „Tanítóm, menj a dolgozdra, végezd el a feladatodat a világban; ebben és más ügyben is helyettesíteni foglak, és úgy vigyázok a családnadra, ahogy a saját anyámat is támogatnám és ahogy a fivéremmel és a húgaimmal is törődnek. Úgy fogom kiadni a pénzedet, melyet az apám tart magánál, ahogy elrendelted és ahogy arra a családnak szüksége lesz, és amint a pénzed elfogyott, ha többet nem is kapok tőled, és amennyiben az anyádnak szüksége lenne rá, akkor a magam keresetét fogom megosztani veled. Menj hát dolgozdra békével. Mindeme dolgokban el fogok járni helyetted.”

⁴ Ezért, miután Jézus elment Jeruzsálembé, János a Jézusnak járó pénz kapcsán egyeztetett az apjával, Zebedeussal, és meglepődött, hogy milyen nagy összegről is van szó. Mivel Jézus a dolgot olyannyira az ő belátásukra bízta, megegyeztek abban, hogy az volna a jó terv, ha ingatlanba fektetnék a tőkét és annak hozadékából támogatnák a názáreti családot; és mivel Zebedeus tudott egy kis házról Kapernaumban, melyen jelzálog volt és amelyet eladásra kínáltak, megbízta Jánost, hogy vásárolja meg e házat Jézus pénzéből és annak tulajdonjogát tartsa fenn a barátjának. És János úgy tett, ahogy az apja tanácsolta. Két évig e ház bérleti díja a jelzálog kifizetésére ment, és ezt, melyet tovább növelt egy bizonyos nagyobb összeg, melyet Jézus a családja szükségletei szerinti felhasználásra rövidesen megküldött Jánosnak, csaknem kiegyenlítette e fizetési kötelezettséget; és Zebedeus kipótolta a különbözetet, így János kifizette a jelzálog fennmaradt részét, amikor a teljesítés határideje lejárt, s ezáltal e kétszobás ház tulajdonjoga teljes mértékben rendeződött. Ezzel Jézus egy kapernaumi ház tulajdonosa lett, de erről őt nem értesítették.

⁵ ¶ Amikor a názáreti család tudomást szerzett arról, hogy Jézus elhagyta Kapernaumot, nem tudván a Jánossal

kötött pénzügyi megállapodásáról, azt hitték, hogy eljött az idő, amikor Jézus további segítsége nélkül kell boldogulniuk. Jakab emlékezett a Jézussal kötött szerződésre és a fivérei segítségével nyomban teljes felelősséget vállalt a család gondozásáért.

⁶ ¶ De térjünk csak vissza Jézushoz, aki Jeruzsálemben tartózkodott. Csaknem két hónapon át az ideje nagy részét azzal töltötte, hogy hallgatta a templomi vitákat és alkalmanként ellátogatott a rabbik tanhelyeire. A szombatok nagy részét Betániában töltötte.

⁷ Jézus Jeruzsálembé magával vitt egy levelet Szalométól, Zebedeus feleségétől, aki úgy ajánlotta őt a korábbi főpapnak, Annásnak a figyelmébe, hogy „olyan ő, mintha a saját fiam volna”. Annás sok időt töltött vele, személyesen vitte el a jeruzsálemi vallási tanítók számos tudós társaságába. Jézus ugyan alaposan megfigyelte ezeket a tanodákat és gondosan tanulmányozta a tanítási módszereiket, de még csak egy kérdést sem tett fel nyilvánosan. Bár Annás nagy embernek tartotta Jézust, nem tudta, hogy milyen tanácsot adjon neki. Azt felismerte, hogy ostobaság volna azt javasolni, hogy tanítványként iratkozzon be valamelyik jeruzsálemi tanintézetbe, de azt is jól tudta, hogy Jézus sohasem kaphatna rendes tanári beosztást, mert sohasem végezte el ezeket az oktatási intézményeket.

⁸ Gyorsan közeledett a páska-ünnep időpontja, és a világ minden részéből özönlő tömegekkel együtt megérkezett Jeruzsálembé Kapernaumból Zebedeus és az ő egész családja is. Mindannyian Annás tágas házában szálltak meg, ahol egy boldog családként tartották meg a páska-ünnepet.

⁹ ¶ Még e páska-ünnepi hét vége előtt, láthatólag véletlenül, Jézus összetalálkozott egy gazdag utazóval és az ő fiával, egy tizenhét éves ifjúval. Ezek az utazók Indiából valók voltak, és Rómába és a Földközi-tenger különböző más pontjaira tartó útjukat úgy szervezték, hogy Jeruzsálembé a páska-ünnepkor érkezzenek meg, mert abban bíztak, hogy találnak valakit, akit felfogadhatnak tolmácsként és egyúttal a fiú mellé nevelőnek is. Az apa ragaszkodott ahhoz, hogy Jézus egyezzen bele a velük való elutazásba. Jézus beszélt nekik a családjáról és arról, hogy aligha lenne tisztességes dolog csaknem két évre elmenni, mely idő alatt ők esetleg segítséget szenvedhetnek. Mire e keleti utazó felajánlotta, hogy megelőlegezi Jézus egyévi bérét, így ezt az összeget a barátaira bízhatja, hogy a családja szükségleteire tegyék félre. És Jézus beleegyezett az utazásba.

¹⁰ Jézus e nagyobb összeget átadta Jánosnak, Zebedeus fiának. És már beszámoltunk nektek arról, hogy János miként használta e pénzt arra, hogy feloldja a jelzőlogót a kapernaumi ingatlanon. Jézus a földközi-tengeri utazásról részletesen beszámolt Zebedeusnak, de a lelkére kötötte, hogy erről senkinek ne beszéljen, még a saját húsából és véréből valóknak se, és Zebedeus a Jézus hollétére vonatkozó ismereteit soha senkivel nem is osztotta meg e csaknem kétévnyi időszak alatt. Még mielőtt Jézus visszatért volna erről az útról, a názáreti család már majdnem lemondott róla, úgy gondolván, hogy meghalt. Csak Zebedeusnak,

aki több alkalommal is elment Názáretbe János fiával, a hátrózsárga tartotta életben a reményt Mária szívében.

¹¹ ¶ Ezalatt a názáreti család sora nagyon jól ment; Júdas komoly mértékben emelte a hozzájárulását és meg is tartotta ezt a többletet egészen a házasságkötéséig. Függetlenül attól, hogy kevés segítségre volt szükségük, Zebedeus János szokássá tette, hogy Jézus megbízása szerint minden hónapban ajándékot vitt Máriának és Ruth-nak.

3. A HUSZONKILENCEDIK ÉV (KR.U. 23)

¹ Jézus egész huszonkilencedik éve azzal telt, hogy végigjárta a földközi-tengeri világ körüli utat. A főbb események, már amilyen mértékben engedélyünk van ezen élményeket kinyilatkoztatni, azoknak a beszámolóknak a tárgyát képezik, melyek a közvetlenül ez utáni írásban szerepelnek.

² ¶ A római világban tett eme körutazás során Jézust több okból is úgy ismerték meg, mint a *damaszkuszi írástudót*. Korinthoszban és a visszaút más állomásain azonban úgy ismerték, mint a *zsidó oktatót*.

³ Ez eseménydús időszak volt Jézus életében. Bár az út során Jézus sok útítársával ismerkedett meg, ez az élmény mégis az életének olyan szakaszát képezte, melyről sohasem számolt be sem a családja tagjainak, sem az apostolainak. Jézus úgy élte végig a húsvér testbeli életét és úgy távozott e világból, hogy senki (kivéve a betszaidai Zebedeust) sem szerzett tudomást arról, hogy részt vett e nagy utazáson. Némely barátja úgy gondolta, hogy visszatért Damaszkuszba; mások úgy gondolták, hogy elment Indiába. A saját családja hajlott azt hinni, hogy Alexandriában jár, mivel tudták, hogy egyszer már kapott meghívást abból a célból, hogy költözzön oda és legyen előéneklő-segéd.

⁴ Palesztinába visszatérve Jézus nem tett semmit annak érdekében, hogy megváltoztassa a családja azon véleményét, hogy Jeruzsálemből Alexandriába ment; hagyta, hogy megmaradjanak ama hitükben, hogy a Palesztinán kívül töltött idő alatt végig abban az oktatási és művelődési életéről nevezetes városban élt. Csak Zebedeus, a betszaidai hajóépítő ismerte e dolgok tényszerű alapját, és Zebedeus nem beszélt senkinek sem.

⁵ ¶ Mindazon próbálkozásaitok során, melyek Jézusnak az Urantián töltött élete értelmének megfejtsére irányulnak, figyelembe kell venni a Mihály-féle alászállás indítékát. Ha felismeritek az ő sok, látszólag különös dolgának az értelmét, akkor fel kell fedeznetek a világotokon való ittlétének célját. Következtesen ügyelt arra, hogy ne fusson be túl vonzó és túlzottan figyelemkeltő személyes életpályát. Nem akart szokatlan vagy ellenállhatatlan vonzalmat kelteni az embertársaiban. Annak a munkának szentelte magát, hogy kinyilatkoztassa a mennyei Atyát a halandó társainak és ugyanakkor elkötelezte magát ama nemes feladat mellett, hogy a halandói földi életét mindvégig ugyanezen paradicsomi Atya akarata szerint éli meg.

⁶ ¶ Jézusnak a földön töltött élete megértése során mindig hasznos lesz, ha ezen isteni alászállás minden halandó tanulmányozója emlékezetébe vési, hogy míg e megtestesülési életet megélte az *Urantián*, addig megélte azt az ő

egész világegyetemért. Az egész Nebadon világegyetemben minden egyes lakott szféra számára volt valami különös és lelkesítő abban az életben, melyet ő a halandói természetű húsvér testben megélt. Ugyanez igaz mindama világok esetében is, melyek az ő urantiai időzésének eseménydús napjai óta váltak lakhatóvá. És hasonlóképpen ugyanígy igaz lesz ez minden olyan világ esetében is, melyeket e helyi világegyetem teljes jövőbeli történelmében sajátakarató teremtmények fognak benépesíteni.

⁷ ¶ Az Ember Fia a római világban tett eme körutazás során és annak élményein keresztül gyakorlatilag teljesítette a korának és nemzedékének világában élt különféle népekkel kapcsolatos tanulási kapcsolatteremtő-felkészülést. Mire visszatért Názáretbe, ezen az utazási-felkészülésen keresztül már megismerte, hogy az ember miként éli az életét és miként munkálkodik a létezésén az Urantián.

⁸ A földközi-tengeri medencében tett útjának valódi célja az volt, hogy megismerje az embereket. Ezen az úton emberek százaihoz került nagyon közel. Megismert és megszeretett mindenféle embert, gazdagot és szegényt, magas és alacsony rangút, feketét és fehéret, képzetet és képzetlent, műveltet és vadat, állatiast és szellemit, vallást és hitetlent, erkölcsöst és erkölcstelent.

⁹ E földközi-tengeri utazás során Jézus nagy előrelépést tett azon emberi feladatában, hogy megszerezze az uralmat az anyagi és halandói elméje felett, és az őbenne lakozó Igazító komoly előrehaladást mutatott ugyanezen emberi értelem felemelésében és szellemi meghódításában. E körutazás végére Jézus gyakorlatilag felismerte — teljes emberi bizonyossággal — hogy ő az Isten egyik Fia, az Egyetemes Atya egyik Teremtő Fia. Az Igazító egyre jobban képes volt előhozni az Ember Fiának elméjében az isteni Atyjával kapcsolatos paradicsomi tapasztalásának ködös emlékeit, mielőtt még egyáltalán a Nebadon helyi világegyetemet megszervezte és igazgatni kezdte volna. Így az Igazító fokról fokra Jézus emberi tudatába idézte a csaknem örökévaló múlt különböző korszakaiból származó, korábbi és isteni létezésének szükséges emlékeit. Ennek az emberi előtti tapasztalásnak az Igazító által előhozott utolsó mellékeseménye a szalvingtoni Immanuellel tartott búcsú-megbeszélés volt, melyre épp azelőtt került sor, hogy feladta a tudatos személyiségét annak érdekében, hogy megkezdje az urantiai megtestesülést. És az emberi előtti létezés ezen utolsó emlékképe Jézus tudatában éppen a Jordánban János által való megkeresztelésének napján tisztult ki.

4. AZ EMBERI JÉZUS

¹ A helyi világegyetem figyelő mennyei értelmei számára ez a földközi-tengeri utazás volt a lelebilincselőbb Jézus összes földi élménye közül, legalábbis az egész létpályán addig, míg a keresztre feszítésére és a halandói halálára sor nem került. Ez a személyes segédkezésének magával ragadó időszaka volt, szemben a nyilvános segédkezésének hamarosan elkövetkező korszakával. E különleges

mellékesemény annál is lebilincselőbb volt, mert ekkoriban ő még mindig a názareti ács, a kapernaumi hajóépítő, a damaszkuszi írástudó volt; még mindig az Ember Fia volt. Még nem sikerült megszereznie az emberi elméje feletti teljes uralmat; az Igazító még nem uralta teljesen a halandói azonosságát és még nem alkotta annak ellendarabját. Még mindig ember volt az emberek között.

² Az Ember Fiának tisztán emberi vallásos tapasztalása — a személyes szellemi gyarapodása — csaknem elérte a fejlődésének tetőpontját ebben, a huszonkilencedik évben. A szellemi fejlődés ezen élménye fokozatos gyarapodást jelentett a Gondolatigazítója megérkezésének pillanatától fogva ama természetes és megszokott emberi viszony kiteljesítésének és megerősítésének napjáiig, mely kapcsolat az ember anyagi elméje és a szellem elme-képessége között van — az a jelenség, ahogy e két elme eggyé válik, annak élménye, melyet az Ember Fia, mint a teremtszész megtestesült halandója teljesen és véglegesen elért a Jordánban való megkeresztelésének napján.

³ Ezen évek alatt, bár nem úgy tűnt, mintha nagyon sok alkalommal merült volna el a mennyei Atyjával való kifejezett közösségben, tökéletesítette a paradicsomi Atya benne lakozó szellemjelenlétével való kapcsolattartás egyre eredményesebb módszereit. Valódi életet élt, teljes életet, és igazán szokványos, természetes és átlagos életet a húsvér testben. Személyes tapasztalatból ismeri az idő és tér anyagi világain élő emberi lények élete megélésének teljes összességét és lényegét alkotó ténylegesség egyenértékét.

⁴ Az Ember Fia megtapasztalta az emberi érzelmek ama hosszú sorát, mely a magasztos örömtől a mély szomorúságig terjed. Boldog gyermek volt és ritka jó humorú lény; és ugyancsak ő volt a „fájdalmak embere, aki tudta, mi a szenvedés”. Szellemi értelemben végigélte a halandói életet a mélyétől a magasságáig, az elejétől a végéig. Anyagi nézőpontból talán úgy tűnhet, hogy az emberi létezés két társadalmi szélsőségének megélését elkerülte, értelmileg viszont teljes mértékben megismerte az emberiség tapasztalásának teljes és korlátlan tárát.

⁵ Jézus ismeri a teremtszész evolúciós és felemelkedő halandóinak gondolatait és érzéseit, a vágyait és késztetéseit a születéstől a halálig. Megélte az emberi életet a fizikai, értelmi és szellemi sajátlányeg kezdeteitől a csecsemőkoron, a gyermekkoron, az ifjúságon és a felnőttkoron át — eljutott még a halál emberi megtapasztalásáig is. Nem csak hogy átesett az értelmi és a szellemi fejlődés eme szokványos és megszokott emberi időszakain, hanem teljes mértékben megtapasztalta az ember és az Igazító összehangolódásának azon magasabb rendű és fejlettebb szakaszait is, melyeket az Urantia oly kevés halandója ér el egyáltalán. És így megtapasztalta a halandó ember teljes életét, nem csak úgy, ahogyan azt a ti világotokon élők, hanem úgy is, ahogy az idő és tér minden más evolúciós világán élők, sőt még minden, a fényben és életben megállapodott, legmagasabb rendű és legfejlettebb világon is.

⁶ Bár e tökéletes élet, melyet ő a halandói húsvér testhez hasonló alakban megélt, talán nem nyert korlátlan és általános elfogadást a halandó társai részéről, azok részéről, akik éppen a kortársai voltak a földön, mégis, az élet, melyet a názáreti Jézus a húsvér testben és az Urantián élt, teljes és korlátlan elfogadást nyert az Egyetemes Atya részéről, mint amely egyszer s mindenkorra, és egy és ugyanazon személyiség-életben alkotja az örökkévaló Isten kinyilatkoztatását a halandó ember számára és jelenti a tökéletessé tett emberi személyiség bemutatását a Végtelen Teremtő megelégedésére.

⁷ És ez volt az ő igaz és legfőbb célja. Nem azért jött el az Urantiára, hogy tökéletes és részletes példaként éljen bármely gyermek vagy felnőtt, bármely férfi vagy nő számára abban vagy bármely más korban. Valóban igaz, hogy az ő teljes, gazdag, szép és nemes életében mindannyian sok olyat találhatunk, ami tökéletesen példaszerű, istenmód lelkesítő, ám ez azért van így, mert igaz és hitelesen emberi életet élt. Jézus nem azért élte az életét a földön, hogy követendő példát mutasson minden más emberi lénynek. A húsvér testben ugyanazon segédkezés révén élte meg ezt az életet, mely révén ti is mind megélhetitek az életete-

ket a földön; és ahogyan ő megélt a halandói életét az ő idejében és *amilyen volt*, ezáltal mutatott ő példát mindannyiunknak, hogy így éljük az életünket a mi korunkban és *amilyenek vagyunk*. Talán nem vágytok arra, hogy az ő életét éljétek, de elhatározhatjátok, hogy pontosan úgy és ugyanazon a módon *éljétek az életeteket*, ahogy ő élte az övét. Jézus talán nem gyakorlati és részletes példakép minden halandó számára e helyi világegyetem minden területének minden korszakában, de ő mindörökké ösztönzője és vezetője minden paradicsomi zárándoknak a kezdeti felemelkedés világától a világegyetemek mindenségén keresztül és a Havonán át a Paradicsomig tartó úton. Jézus az *új és élő út*, mely az embertől az Istenhez, a részlegestől a tökéletesig, a földitől a mennyeiig, az időből az örökkévalóságba vezet.

⁸ ¶ A huszonkilencedik életéve végére a názáreti Jézus gyakorlatilag befejezte a halandóktól, mint a húsvér testben tartózkodóktól megkövetelt élet megélését. A földre azért jött, hogy megmutassa az embernek az Isten teljességét; most csaknem tökéletes emberré lett, aki várja az alkalmat, hogy megmutassa magát az Istennek. És mindezt még a harmincadik életévének betöltése előtt vitte véghez.